

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Mint érzéketlen bronzvilágok

*Mivel már elesett a harcon
kezembe temetem az arcom.
Tenyerem temetője, sírja
hogy magát ott végleg kisírja.
A többi népdal, lehelletnyi,
nem kell más temetőbe menni.
Öreg templom, dal, fakeresztek,
az enyéim mind odavesztek
egyetlen harangzásban állok,
mint érzéketlen bronzvilágok.*

Fából vas

*A semmi egyetemes ágán
fényév lett mérhetetlen Ádám
és többször korszakos tudása
lesz végül Isten földi mása.
Kérdés, hogy ki festi a falra
és mikor, mennyire akarja.
A többi szép, allonge paróka
és sajt meg holló kontra róka...
Aesopus sohasem remélte,
hogy befejezhető a képe,
ő csak úgy szépen nekivágott
leltározni egy ész-világot
a fölöslegből megy majd mennybe
a szerves anyag esztelenje*

Hellászok Robinsonja

*Ti, szegény, beteg árvák,
hol vannak a rokonaitok?
Leszaladtak a gyógyszerárba,
a Gibraltárba, a határba.
Éjjelente-nappalonta tatárok, oroszok
martalócok jöttek szembe mindig.
Itt ez a cédula, felirat, örök recept,
a házőrző kutya helyett is ezt
ugatja: menjetek el! Takarodjatok!
Menetekel... Ufárszin...
És akkor átértünk Alaszkába
lopakodva, farkasszemet nézve
szorultunk egyre tovább,
mint a japánok Pearl Harbourig.
Hellászok minden Robinsonja,
összes indiánja, mongolja,
angolja végig próbálta
emlékezetébe vésni a múltat:
ez kellene a jövőnek.*

**Amfiteátrum romlótványa
a repülőből**

*Igen, még szállok
Magam alatt lelátni világaimra.
Olyan vagyok mint Guernicában a lebombázott ló.
Túl sok mellékkörülménynek tették ki
a külalakom akusztikáját.
Már félszegen lógó díszlet maradtam
egyetlen szegen lógó bádogkrisztus, állva,
nem is gondolhatok másra, mint egyoldalú
emlékeimre.*